

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

Warszawa, dnia 20 sierpnia 1982 r. Nr 6(102)

P-80/III

TREŚĆ:

Poz.	Str.	Poz.	Str.
I. WARUNKI PRACY			
17. Zarządzenie nr 21 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 22 kwietnia 1982 r. w sprawie podstawy ustalenia wysokości ekwiwalentu pieniężnego za przedłużone używanie odzieży roboczej i obuwia roboczego w 1982 r.	23	20. Zarządzenie nr 30 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 14 lipca 1982 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania przyrostu wynagrodzeń, wysokości obciążeń i zaliczkowych wpłat tych obciążeń na rzecz Funduszu Aktywizacji Zawodowej	27
18. Zarządzenie Nr 43 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 12 sierpnia 1982 r. w sprawie zaopatrzenia pracowników w środki higieny osobistej	24	21. Zarządzenie nr 42 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 23 lipca 1982 r. zmieniające zarządzenie w sprawie kwalifikacji osób ubiegających się o wpisanie do rejestru tłumaczy tekstów technicznych i innych specjalistycznych oraz zasad tłumaczenia tego rodzaju tekstów na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej	29
II. PŁACE			
19. Zarządzenie nr 29 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 9 lipca 1982 r. w sprawie wy-			
		nagradzania pracowników transportu samochodowego, spedycji krajowej i komunikacji miejskiej	25

I. WARUNKI PRACY

17.

ZARZĄDZENIE Nr 21
Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych
z dnia 22 kwietnia 1982 r.

w sprawie podstawy ustalenia wysokości ekwiwalentu pieniężnego za przedłużone używanie odzieży roboczej i obuwia roboczego w 1982 r.

na podstawie § 14 ust. 2 uchwały nr 136 Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1982 r. w sprawie zasad przydzielania pracownikom odzieży ochronnej, odzieży roboczej i sprzętu ochrony osobistej (Monitor Polski Nr 19, poz. 168) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Obowiązujące średnie ceny podstawowych rodzajów odzieży i obuwia roboczego i ochronnego będące podstawą do ustalenia miesięcznego lub kwartalnego ekwiwalentu pieniężnego za używanie w 1982 r. odzieży roboczej, ochron-

nej odzieży ocieplonej i przeciwdeszczowej oraz obuwia ochronnego i roboczego wydanego do stałego indywidualnego użytkowania przez okres dłuższy niż ustalony w tabeli norm oraz za używanie przez pracowników własnej odzieży roboczej, odzieży ocieplonej i przeciwdeszczowej, obuwia roboczego i ocieplonego oraz bielizny osobistej zamiast odzieży i obuwia przewidzianego w tabeli norm, określa załącznik do zarządzenia.

2. Kierownik zakładu pracy może do ustalenia ekwiwalentu pieniężnego przyjąć podstawę niższą niż średnie ceny, o których mowa w ust. 1.

§ 2.

Wysokość podstawy do ustalenia ekwiwalentu pieniężnego dla asortymentów odzieży i obuwia nie wymienionych w załączniku do zarządzenia określa się na podstawie średnich cen podobnych asortymentów odzieży i obuwia wymienionych w załączniku do zarządzenia.

§ 3.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania z mocą od dnia 1 stycznia 1982 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: A. Rajkiewicz

Załącznik do zarządzenia Nr 21
Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych
z dnia 22 kwietnia 1982 r. (poz. 17)

WYKAZ CEN

podstawowych rodzajów odzieży roboczej i ochronnej, obuwia roboczego i ochronnego

Asortyment	Cena średnia w złotych
Odzież robocza	
1. Ubranie robocze	945
2. Fartuch roboczy	500
3. Kombinezon	550
4. Bluza robocza	390
5. Spodnie robocze	520
6. Koszula robocza	360
7. Kalesony robocze	200
Odzież ocieplona	
1. Ubranie watowane	1.750
2. Ubranie ocieplone	2.000
3. Bluza watowana	890
4. Bluza ocieplona	1.100
5. Kamizelka ocieplona	500
Odzież przeciwdeszczowa	
1. Płaszcz przeciwdeszczowy	900
2. Kurtka przeciwdeszczowa	840
Nakrycia głowy	
a) letnie	90
b) zimowe	200

Asortyment	Cena średnia w złotych
Bielizna	
1. Podkoszulka	180
2. Kalesony krótkie	150
Obuwie ochronne i robocze	
1. Trzewiki ochronne z noskiem stalowym	850
2. Trzewiki ochronne specjalistyczne	850
3. Półsaperki ochronne	1.000
4. Buty filcowo-skórzane z noskami stalowymi	1.100
5. Trzewiki robocze sk/sk i sk/inne	800
6. Półsaperki i saperki (skutery)	1.100
7. Trzewiki ocieplone	850
8. Buty filcowo-skórzane	1.000
9. Półbuty sk/guma i sk/inne	600
10. Kozaczki damskie	900
11. Łaczki i pantolety na drewnianych spodach	400
12. Obuwie profilaktyczne tekstylne	400
13. Obuwie profilaktyczne skórzane	650
14. Buty gumowe górnicze	400
15. Buty gumowe ochronne specjalne	380
16. Buty gumowe robocze	360
17. Buty filcowo-gumowe	800
18. Buty rybackie	600

18.

ZARZĄDZENIE Nr 43
Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych
z dnia 12 sierpnia 1982 r.

w sprawie zaopatrzenia pracowników w środki higieny osobistej.

§ 1.

1. W związku z przejściowymi trudnościami w zakresie zapewnienia pracownikom środków higieny osobistej przysługujących według norm określonych w układach zbiorowych pracy lub innych przepisach oraz w celu zapewnienia minimalnej, niezbędnej dla utrzymania higieny osobistej ilości tych środków zobowiązuje się zakłady pracy do wy-

dawania uprawnionym pracownikom środków higieny osobistej co najmniej według norm określonych w § 2.

2. Za różnicę między ilością środków higieny osobistej przysługujących na podstawie układów zbiorowych pracy lub innych przepisów, a ilością środków wydanych, zakład pracy wypłaca ekwiwalent pieniężny.

§ 2.

1. Miesięczne normy minimalne środków higieny osobistej na okres przejściowy wynoszą:
 - 1) dla pracowników wykonujących stale prace fizyczne wyjątkowo brudzące lub prace związane z wysokimi wymogami higienicznymi:
 - mydło lub pasta do rąk
 - proszek do prania
 - 2) dla pracowników wykonujących stale prace fizycznie brudzące oraz dla pracowników zatrudnionych w labora-

200
100

toriach, a także dla pracowników bezpośredniego dozoru prac w wydziałach, w których pracownicy otrzymują środki higieny według norm ustalonych w pkt 1:

mydło lub pasta do rąk 100 g
proszek do prania 100 g

2. Dla pracowników nie wymienionych w ust. 1 nieprzekraczalna kwartalna norma mydła lub innych środków higieny osobistej wynosi — 100 g.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do pracowników zatrudnionych w kopalniach węgla kamiennego, kopalniach głębinowych rud i surowców ogniotrwałych oraz do pracowników zatrudnionych przy produkcji leków i artykułów spożywczych, w placówkach służby zdrowia a także do pracowników, dla których środki higieny osobistej są zapewnione w sposób ciągły w łaźniach lub umywalniach.

§ 3.

Zakład pracy określa minimalne normy środków higieny osobistej przysługujących poszczególnym pracownikom zgodnie z normami i kryteriami określonymi w § 2.

§ 4.

1. Jeżeli normy środków higieny osobistej przysługujące pracownikom na podstawie układów zbiorowych pracy lub innych przepisów są wyższe od ilości środków wydanych pracownikom, zakład pracy wypłaca za niezrealizowane normy ekwiwalent pieniężny ustalony według następujących cen:

za 100 g mydła 12 zł
za 100 g pasty do rąk 8 zł
za 100 gr proszku do prania 8 zł

2. Zakład pracy wypłaca za przysługujący a nie wydany ręcznik ekwiwalent pieniężny w wysokości 130 zł za jeden ręcznik.

§ 5.

Za środki higieny osobistej przysługujące pracownikom, zgodnie z układem zbiorowym pracy lub innymi przepisami, a nie wydane od dnia 1 stycznia 1982 r. do dnia wejścia w życie niniejszego zarządzenia — przysługuje ekwiwalent pieniężny obliczony według zasad określonych w § 4.

§ 6.

Ekwiwalent, o którym mowa w § 4 i 5 wypłaca się ze środków finansowych przeznaczonych na zakup środków higieny osobistej. Ekwiwalent nie obciąża funduszu płac.

§ 7.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1982 r. z wyjątkiem § 5, który wchodzi w życie z mocą od dnia 1 stycznia 1982 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: wz. **Krzysztof Górski**

W porozumieniu:

Minister Handlu Wewnętrznego i Usług: **Z. Łakomicc**

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: **T. Szlachowski**

II. PŁACE

19.

ZARZĄDZENIE Nr 29

Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych

z dnia 9 lipca 1982 r.

w sprawie wynagradzania pracowników transportu samochodowego, spedycji krajowej i komunikacji miejskiej

Na podstawie § 5 ust. 2 i § 6 ust. 2 uchwały nr 60 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1974 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników transportu samochodowego, spedycji krajowej i komunikacji miejskiej (Monitor Polski z 1974 r. Nr 9, poz. 66, z późniejszymi zmianami) zarządza się co następuje:

§ 1.

1. Dodatek za staż pracy wypłacany jest w okresach miesięcznych.
2. Pracownikowi nabywającemu prawo do dodatku za staż pracy po raz pierwszy lub w wyższym wymiarze, dodatek ten przysługuje od dnia następnego po dniu, w którym upłynął wymagany staż pracy. Dodatek jest wypłacany w wysokości proporcjonalnej do należnego za ten okres wynagrodzenia.

§ 2.

Za podstawę obliczenia dodatku za staż pracy przyjmuje się:

- 1) dla pracowników, których wynagrodzenie określone jest stawką godzinową — niezależnie od stosowanej formy płac (akordowej, czasowej, ryczałtowej, prowizyjnej) płacę zasadniczą obliczoną jako iloczyn liczby godzin pracy (normalnych i nadliczbowych) i usprawiedliwionej nieobecności w pracy w danym miesiącu, za które pracownik otrzymał wynagrodzenie lub zasiłek z ubezpieczenia społecznego, przez przysługującą pracownikowi stawkę osobistego zaszerogowania
- 2) dla pracowników, których wynagrodzenie określone jest stawką miesięczną — miesięczną płacę zasadniczą (bez dodatków funkcyjnych) za miesiąc (część miesiąca), za który pracownik otrzymał wynagrodzenie (łącznie z wynagrodzeniem zasadniczym za pracę w godzinach nadliczbowych) lub zasiłek z ubezpieczenia społecznego
- 3) dla pracowników oddelegowanych do pracy w związkach zawodowych — płacę zasadniczą przyjętą do wyliczenia wynagrodzenia przysługującego w okresie oddelegowania.

§ 3.

Kierowcy autobusów, samochodów ciężarowych i specjalnych, którzy ze względu na stan zdrowia lub osiągnięcie wieku 60

lat zostaną zatrudnieni w tym samym zakładzie pracy na stanowisku kierowcy samochodu osobowego lub na innym stanowisku, zachowują prawo do dodatku za staż pracy w wysokości kwotowej przysługującej za ostatni pełny okres obrachunkowy, w którym wykonywali pracę kierowcy autobusu, samochodu ciężarowego i specjalnego, o ile dodatek ten jest korzystniejszy od przysługującego na danym stanowisku.

§ 4.

Szczegółowe zasady przyznawania i wypłaty dodatku za staż pracy określają zakładowe regulaminy.

§ 5.

Zasady przyznawania dodatków za wykonywanie przez kierowców i ich pomocników dodatkowych czynności nie wchodzących w zakres ich normalnych obowiązków określają wytyczne stanowiące załącznik do zarządzenia.

§ 6.

1. Za każdą godzinę prowadzenia pojazdu z przyczepą, kierowcom pojazdów samochodowych i ich pomocnikom wynagradzanym według czasowo-premiewej formy płac przysługuje dodatek w wysokości:

Lp.	Rodzaj przyczepy	Wysokość przysługującego dodatku w złotych za każdą przyczepę
1.	Przyczepa ciężarowa o ładowności 3,0 do 3,5 ton włącznie	4,00
2.	Przyczepa ciężarowa o ładowności powyższej 3,5 ton do 5,0 ton włącznie	4,50
3.	Przyczepa ciężarowa o ładowności powyżej 5,0 ton	5,50
4.	Przyczepa autobusowa	6,00

2. Dodatek, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje za prowadzenie ciągników rolniczych z jedną przyczepą.

3. Pomocnicy kierowców otrzymują dodatek, o którym mowa w ust. 1, w wysokości 50% stawki przysługującej kierowcom, z którymi współpracują.

§ 7.

Tracą moc przepisy §§ 8, 11, 12 i 13 zarządzenia nr 11 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 18 marca 1974 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w transporcie samochodowym, spedycji krajowej i komunikacji miejskiej (Dz. Urz. MPPiSS Nr 5, poz. 10 z późniejszymi zmianami).

§ 8.

Zasady wynagradzania określone w zarządzeniu mogą być wprowadzane sukcesywnie w miarę posiadanych środków na wynagrodzenia.

§ 9.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania z mocą od dnia 1 kwietnia 1982 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: w/z J. Bury

Załącznik do zarządzenia Nr 29
Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych
z dnia 9 lipca 1982 r. (poz. 19)

WYTYCZNE

w sprawie zasad przyznawania dodatków za wykonywanie przez kierowców i ich pomocników dodatkowych czynności nie wchodzących w zakres ich normalnych obowiązków służbowych.

1. Kierowcom i ich pomocnikom z wyjątkiem kierowców samochodów osobowych, w uzasadnionych przypadkach mogą być w czasie ich pracy powierzane czynności dodatkowe, nie wchodzące w zakres ich normalnych obowiązków. Dotyczy to w szczególności tych przypadków w których powierzenie kierowcom dodatkowych czynności eliminuje potrzebę zatrudnienia innych osób do wykonywania tych czynności lub doprowadza do lepszego wykorzystania środków produkcji.
2. Czynności dodatkowe mogą być powierzane kierowcom za ich zgodą po uprzednim przeszkoleniu oraz pod warunkiem zachowania bezpieczeństwa ruchu drogowego i bezpieczeństwa pracy.
3. Za wykonywanie czynności dodatkowych kierowcom i ich pomocnikom przysługują dodatki do wynagrodzenia określone w tabeli dodatków.
4. Łączna kwota dodatku za wykonywanie dodatkowych czynności nie może przekroczyć kwoty 2.700 zł miesięcznie.
5. Powierzenie kierowcom wykonywania czynności dodatkowych powinno nastąpić w formie umowy o pracę dodatkową określającej wszystkie powierzone czynności, z wymienieniem ich rodzajów, zakresu oraz ustalającej wysokość dodatków za te czynności.
6. Wysokość dodatków za wykonywanie czynności dodatkowych dla kierowców ustala, w granicach dziennych lub miesięcznych stawek określonych w tabeli dodatków – dyrektor (kierownik) przedsiębiorstwa w porozumieniu z odpowiednim organem samorządu pracowniczego.
7. Dodatki należy ustalać w zasadzie w wymiarze dziennym, z tym że w stosunku miesięcznym nie mogą one przekroczyć wysokości miesięcznych dodatków ustalonych w tabeli dodatków stanowiącej załącznik do wytycznych.
8. Dodatki wypłaca się po potwierdzeniu wykonania dodatkowych czynności przez przewoźnika lub usługobiorcę w dokumentach pracy kierowcy i pojazdu.
9. Przy stosowaniu miesięcznej stawki dodatku, za każdy dzień nie usprawiedliwionej nieobecności w pracy oraz za każdy dzień usprawiedliwionej nieobecności, za którą nie przysługuje wynagrodzenie dodatek miesięczny ulega zmniejszeniu o 1/22,5. Jeżeli nieobecność w pracy nie przekracza 4 godzin dziennie, potrąca się 1/45 dodatku.
10. Przy stosowaniu dziennej stawki dodatku – gdy czynności dodatkowe są wykonywane przez czas krótszy niż 4 godziny dziennie, dodatek obniża się o 50% za każdy dzień.
11. Czynności za- i wyładunkowe mogą być powierzane kierowcy tylko w takim rozmiarze, by nie powodowało to zmęczenia kierowcy w stopniu uniemożliwiającym mu bezpieczne prowadzenie pojazdu.

Jeżeli czynność dodatkową wykonują razem kierowca i pomocnik dodatek przysługujący za wykonywanie da-

nej czynności dzieli się następująco: kierowca otrzymuje 60%, a jego pomocnik 40%.

Załącznik
do wytycznych

Tabela dodatków za wykonywanie czynności dodatkowych

Lp.	Rodzaj czynności dodatkowych	Zakres wykonywania dodatkowych czynności	Stawka dodatków	
			dzienna	miesięczna
1	2	3	4	5
1.	Stały udział przy czynnościach za- i wyładunkowych	-	do 60	do 1350
2.	Wykonywanie czynności ładowacza	-	od 22 do 96	od 500 do 2160
3.	Wykonywanie czynności spedycyjnych w ograniczonym zakresie (łącznie z przejęciem odpowiedzialności za konwojowanie przewożonych ładunków)	Odbiór i zdanie ładunku, załatwienie formalności dokumentacyjnych, nadzór nad ładunkiem itp.	od 20 do 72	od 450 do 1620
4.	Wykonywanie czynności spedycyjnych w pełnym zakresie (za- i wyładunek, rozliczenie, odpowiedzialność materialna itp.)	-	od 30 do 120	od 700 do 2700
5.	Obsługa wszelkiego rodzaju agregatów zamontowanych na pojeździe (chłodniczych, prądowórczych, sprężarkowych itp.) nie stanowiących jego integralnej części	Uruchomienie agregatów, nadzór nad ich pracą, wyłączenie agregatów, obsługa codzienna agregatów	do 96	do 2160
6.	Obsługa urządzeń pojazdów specjalnych nie związanych z prowadzeniem i obsługą tych pojazdów (laboratoria, ambulatoria, warsztaty naprawcze, pogotowie techniczne, pojazdy oczyszczania miasta itp.)	Przygotowanie urządzeń do pracy, ich uruchamianie, nadzór nad ich uruchamianiem, nadzór nad ich pracą, wyłączenie	do 96	do 2160
7.	Wykonywanie czynności operatora na dźwigach, koparkach, pługach i innych urządzeniach zamontowanych na pojeździe	Wykonywanie pełnego zakresu czynności operatora	do 120	do 2700
8.	Wykonywanie czynności konduktora w komunikacji autobusowej	Kontrola biletów, odprawa podróżnych, sprzedaż biletów, rozliczanie kasy konduktorskiej itp.	od 26 do 108	od 600 do 2430
9.	Przewóz poczty, prasy i innych przesyłek w komunikacji autobusowej	Odbiór przesyłek, nadzór nad wysyłkami, wydanie przesyłek	do 38	do 855

20.

ZARZĄDZENIE Nr 30

Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych
z dnia 14 lipca 1982 r.

o sprawie szczegółowych zasad ustalania przyrostu wynagrodzenia, wysokości obciążeń i zaliczkowych wpłat tych obciążeń na rzecz Funduszu Aktywizacji Zawodowej.

na podstawie art. 27 i 35 ust. 4 ustawy budżetowej na rok 1982 z dnia 6 lipca 1982 r. (Dz. U. Nr 20, poz. 148), w porozumieniu z Ministrem Finansów zarządzam, co następuje:

§ 1.

Przeciętne wynagrodzenie, którego przyrost podlega obciążeniu na Fundusz Aktywizacji Zawodowej, ustala się jako

iloraz sumy wydatków na wynagrodzenia w okresie obliczeniowym – z uwzględnieniem postanowień § 3 – oraz przeciętnego zatrudnienia w tym okresie, wykazywanego w sprawozdawczości (bez uczniów i zorganizowanych grup roboczych) powiększonego o osoby zatrudnione w systemie pracy nakładczej, które w okresie obliczeniowym, osiągnęły przeciętne wynagrodzenie nie niższe niż wynika z umowy o pracę nakładczą.

2. Sumę wydatków na wynagrodzenia oblicza się na podstawie danych księgowych dotyczących wypłat wynagrodzeń za dany okres obliczeniowy.

§ 2.

1. Przeciętne wynagrodzenie za rok 1981 ustala się z uwzględnieniem całorocznych skutków:

1) podwyżek płac dokonanych w ciągu 1981 r., finansowanych w trybie uchwały nr 152/81 Rady Ministrów

z dnia 27 lipca 1981 r. w sprawie zwiększenia funduszu płac z przeznaczeniem na realizację zobowiązań wynikających z dodatkowych porozumień podpisanych przez komisje resortowe z przedstawicielami załóg zakładów pracy bądź z organami związków zawodowych – a w jednostkach, w których fundusz płac w 1981 r. podlegał wyłączeniu od dyrektywności, zgodnie z zał. nr 5 Dział III uchwały nr 140/80 Rady Ministrów z dnia 11 grudnia 1980 r. o NPSG na 1981 r. podwyżek płac dokonanych w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych i finansowanych ze środków własnych tych jednostek,

2) wzrostu wartości deputatów branżowych, spowodowanego urzędowymi zmianami cen wprowadzonymi przepisami uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1981 r. w sprawie cen detalicznych niektórych artykułów żywnościowych (Monitor Polski Nr 22, poz. 200) oraz uchwały nr 23 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1982 r. w sprawie cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii (Monitor Polski Nr 4, poz. 17).

Przeliczeniu podlega wartość deputatów przysługująca pracownikom zatrudnionym w przedsiębiorstwie w 1981 r.

2. Przy ustalaniu przeciętnych wynagrodzeń za rok 1981 należy uwzględnić wyłącznie wypłaty funduszu premiowego dotyczące roku 1981, niezależnie od terminu, w którym zostały dokonane.

§ 3.

Nie podlegają wliczeniu do podstawy obciążenia:

- 1) wynagrodzenia uczniów pobierane w okresie trwania nauki zawodu, oraz ekwiwalenty pieniężne wypłacane uczniom szkół zawodowych,
- 2) wypłaty rekompensat z tytułu wzrostu kosztów utrzymania na podstawie uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1981 r. w sprawie cen detalicznych niektórych artykułów żywnościowych (Monitor Polski Nr 22, poz. 200) oraz uchwały nr 24 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1982 r. w sprawie rekompensat pieniężnych z tytułu wprowadzenia z dniem 1 lutego 1982 r. nowych cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii (Monitor Polski Nr 4, poz. 18),
- 3) wartość świadczeń deputatowych przyznawanych pracownikom w formie umundurowania,
- 4) przyrost wynagrodzenia w stosunku do roku ubiegłego (okresu obliczeniowego) wynikający ze wzrostu ilości godzin przepracowanych poza harmonogram pracy w niedziele, dni ustawowo wolne od pracy oraz w dni dodatkowo wolne od pracy,
- 5) wynagrodzenia i świadczenia z tytułu pracy stanowiące wartość robocizny zorganizowanych grup roboczych wg klasyfikacji ustalanej przez GUS, w zasadach metodycznych statystyki zatrudnienia i płac,
- 6) odprawy 6-cio miesięczne wypłacane na podstawie uchwały nr 169 Rady Ministrów z dnia 17 sierpnia 1981 r. w sprawie dodatkowych świadczeń dla pracowników uspołecznionych zakładów pracy zmieniających pracę (Monitor Polski Nr 21, poz. 195),
- 7) odprawy pieniężne wypłacane pracownikom odchodzącym na emeryturę lub rentę inwalidzką.
- 8) dodatki wyrównawcze do wynagrodzeń pracowników w nowym zakładzie pracy wypłacane z Funduszu Aktywizacji Zawodowej,

- 9) wypłaty ze środków nie tworzonych w przedsiębiorstwie (np. nagrody za wyniki w handlu zagranicznym wypłacane z budżetu Państwa, nagrody za efektywność eksportu budownictwa i usług wypłacane z zysku osiągniętego z kontraktów eksportowych),
- 10) wynagrodzenia z tytułu umowy o prace autorskie i reżyserskie (honoraria) oraz za oceny, opinie i ekspertyzy wykonywane przez rzeczoznawców – wypłacane przez przedsiębiorstwa osobom nie będącym pracownikami tych przedsiębiorstw.

§ 4.

1. Wpłaty obciążenia przyrostu wynagrodzenia na Fundusz Aktywizacji Zawodowej dokonuje się zaliczkowo w rachunku narastającym. Zaliczkowej wpłaty obciążenia za IV kwartał 1982 r. dokonuje się do dnia 28 grudnia 1982 r. obliczając zaliczkę od przewidywanego do końca roku przyrostu przeciętnych wynagrodzeń. W przypadku, gdy wpłata obciążenia przekazana za poprzednie okresy obliczeniowe jest wyższa od należnej kwoty obciążenia za rok 1982 nadwyżka podlega zwrotowi na podstawie rozliczenia rocznego.
2. Przy zaliczkowym przekazywaniu obciążenia, w przeciętnym wynagrodzeniu za rok 1981 i odpowiednio za okres obliczeniowy 1982 r., – nie uwzględnia się wypłat za rok 1981 z zakładowego funduszu nagród. Wypłaty te podlegają wliczeniu do przeciętnego wynagrodzenia przy rozliczeniu obciążenia za cały rok 1982.
3. W jednostkach gospodarczych stosujących system ekonomiczno-finansowy wynikający z uchwały nr 112 Rady Ministrów z dnia 8 czerwca 1982 r. w sprawie rozwoju drobnej wytwórczości (Monitor Polski Nr 15, poz. 120) do przeciętnego wynagrodzenia za I półrocze 1982 r. wlicza się 6/12 wypłaty dokonanej z zysku za rok 1981, natomiast za II półrocze 1982 r., wlicza się 6/12 wypłaty dokonanej z zysku za rok 1982.

§ 5.

1. Jednostki gospodarcze zobowiązane do dokonywania obciążeń zysku z tytułu przyrostu przeciętnych wynagrodzeń, przekazują do właściwego terenowego organu podatkowego, w terminie 35 dni po upływie każdego kwartału, deklarację o należnych kwotach obciążeń z tego tytułu, podlegających przekazaniu na rzecz Funduszu Aktywizacji Zawodowej oraz dokonywanych wpłatach na ten fundusz.
2. Wpłaty na Fundusz Aktywizacji Zawodowej należy przekazywać w terminie, o którym mowa w ust. 1, na konto Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych Warszawa, ul. Nowogrodzka 1/3 nr 1052-6956-189-86 V Oddział NBP w Warszawie.

§ 6.

1. W nowo powstałych jednostkach organizacyjnych, przeciętny średnioroczny poziom wydatków na wynagrodzenia w przeliczeniu na jednego zatrudnionego za rok 1981, który stanowić będzie podstawę obliczenia przyrostu przeciętnych wynagrodzeń za rok 1982 podlegającego obciążeniu na Fundusz Aktywizacji Zawodowej – ustala właściwy organ założycielski, biorąc pod uwagę poziom płac uzyskiwany w podobnych przedsiębiorstwach lub planowane wydatki na wynagrodzenia ujęte w planie rocznym. Organ ten ustala również przewidywaną wielkość zatrudnienia, która stanowić będzie podstawę obliczania spad-

ku zatrudnienia dla celów ewentualnych ulg w obciążeniu.

W jednostkach organizacyjnych, które powstały w wyniku reorganizacji (wydzielenia się z kombinatu lub przedsiębiorstwa wielozakładowego) przeciętny średnioroczny poziom wydatków na wynagrodzenia w przeliczeniu na jednego zatrudnionego za rok 1981, ustala się na podstawie wydatków na wynagrodzenia dokonanych za dany rok w kombinacie lub przedsiębiorstwie wielozakładowym.

Jednostki organizacyjne, które dokonały reorganizacji polegającej na przejściu lub przekazaniu jednostek organizacyjnych (zakładów, działów itp.) – korygują stan zatrudnienia analogicznego okresu roku ubiegłego o skutki dokonanych zmian w zatrudnieniu, w celu prawidłowego ustalenia poziomu przeciętnych wynagrodzeń za rok 1981 oraz ulgi w obciążeniu na Fundusz Aktywizacji Zawodowej, o której mowa w art. 22 ust. 5 ustawy budżetowej.

§ 7.

Traci moc zarządzenie Nr 4 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 30 stycznia 1982 r. w sprawie wyłączenia niektórych dodatków do płac z podstawy obciążenia przyrostu przeciętnych wynagrodzeń na rzecz Funduszu Aktywizacji Zawodowej.

§ 8.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania z mocą od 1 stycznia 1982 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: w/z K. Górski

21.

ZARZĄDZENIE Nr 42

Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych
z dnia 23 lipca 1982 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie kwalifikacji osób ubiegających się o wpisanie do rejestru tłumaczy tekstów technicznych i innych specjalistycznych oraz zasad wynagradzania za tłumaczenia tego rodzaju tekstów na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej.

Na podstawie § 4 ust. 3 oraz § 5 ust. 2 uchwały nr 162 Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1978 r. w sprawie wykonywania tłumaczeń tekstów technicznych i innych specjalistycznych na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1978 r. Nr 37, poz. 141 i z 1981 r. Nr 29, poz. 267) zarządza się, co następuje:

§ 1. W Zarządzeniu nr 12 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 12 czerwca 1979 r. w sprawie kwalifikacji osób ubiegających się o wpisanie do rejestru tłumaczy tekstów technicznych i innych specjalistycznych oraz zasad wynagradzania za tłumaczenia tego rodzaju tekstów na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej (Dz. Urz.

MPPiSS Nr 5, poz. 7) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1.1. Do rejestru tłumaczy tekstów technicznych i innych specjalistycznych prowadzonego przez Naczelną Organizację Techniczną mogą być wpisane osoby posiadające:

- 1) dyplom ukończenia wyższych studiów magisterskich na kierunku filologicznym – specjalność tłumaczeniowa, wydany przez szkołę wyższą w kraju lub odpowiedni dyplom wydany przez zagraniczną szkołę wyższą, lub
- 2) dyplom ukończenia wyższych studiów magisterskich na kierunku filologicznym wydany przez szkołę wyższą w kraju lub odpowiedni dyplom wydany przez zagraniczną szkołę wyższą oraz 3 letni staż pracy zawodowej w zakresie wybranej specjalności tłumaczeniowej, lub
- 3) dyplom ukończenia wyższych studiów magisterskich za granicą i 3 letni staż pracy zawodowej w zakresie wybranej specjalności tłumaczeniowej, lub
- 4) świadectwo ukończenia poddyplomowego studium szkolenia tłumaczy języków obcych, wydane przez szkołę wyższą w kraju, lub
- 5) nominację na tłumacza przysięgłego, lub
- 6) zaświadczenie o zdaniu egzaminu z umiejętności pisemnego tłumaczenia tekstów technicznych lub innych specjalistycznych przed Komisją powołaną przez Naczelną Organizację Techniczną w uzgodnieniu z Ministrem Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, jeżeli od daty egzaminu upłynęło nie więcej niż 3 lata.

2. Do rejestru, o którym mowa w ust. 1, mogą być również wpisani:

- 1) obcokrajowcy posiadający kartę stałego pobytu, którzy ukończyli studia wyższe za granicą (odpowiadające studiom magisterskim w kraju) oraz mają 3 letni staż pracy zawodowej w Polsce i zostali skierowani do rejestru przez urząd pracy – w zakresie specjalności odpowiadającej specjalności określonej w dyplomie lub wydającej z charakteru wykonywanej pracy,
- 2) członkowie Stowarzyszenia Tłumaczy Polskich z sekcji tłumaczy naukowych, naukowo-technicznych i innych specjalistycznych”.

2) w § 2 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) za stronice maszynopisu sporządzonego tłumaczenia na język polski:

a) z języka angielskiego, francuskiego, niemieckiego, rosyjskiego	130 zł
b) z innego języka europejskiego i z języka łacińskiego	160 zł
c) z języka pozaeuropejskiego posługującego się alfabetem łacińskim	185 zł
d) z języka pozaeuropejskiego posługującego się alfabetem niełacińskim lub ideogramami (np. japoński, chiński, koreański, arabski)	210 zł

- 2) za stronicę maszynopisu sporządzonego tłumaczenia z języka polskiego:
- a) na język angielski, francuski, niemiecki, rosyjski — 185 zł
 - b) na inny język europejski i język łaciński — 240 zł
 - c) na język pozaeuropejski posługujący się alfabetem łacińskim — 275 zł

- d) na język pozaeuropejski posługujący się alfabetem niełacińskim lub ideogramami (np. japoński, chiński, koreański, arabski)" — 300

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: w/z K. Górski

WARUNKI PRENUMERATY

Prenumeratę na kraj przyjmują Oddziały RSW „Prasa - Książka - Ruch” oraz urzędy pocztowe i doręczyciele w terminie do dnia 25 listopada na rok następny.

Cena prenumeraty rocznej 40 zł.

Jednostki gospodarki uspołecznionej, instytucje, organizacje i wszelkiego rodzaju zakłady pracy zamawiają prenumeratę w miejscowych Oddziałach RSW „Prasa - Książka - Ruch”, w miejscowościach zaś, w których nie ma Oddziałów RSW — w urzędach pocztowych.

Czytelnicy indywidualni opłacają prenumeratę wyłącznie w urzędach pocztowych i u doręczycieli.

Prenumeratę ze zleceniem wysyłki za granicę przyjmuje RSW „Prasa - Książka - Ruch”, Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw, ul. Towarowa 28, 00-958 Warszawa, konto PKO nr 1531-71.

Prenumerata ze zleceniem wysyłki za granicę jest droższa od prenumeraty krajowej o 50% dla zleceniodawców indywidualnych i o 100% dla zleceniodawców instytucji i zakładów pracy”.

Redakcja i Administracja: Ministerstwo Pracy, Płac i Spraw Socjalnych Warszawa, ul. Nowogrodzka 1/3

Zakład Wydawniczo-Poligraficzny Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych. Zamówienie numer 739/82. Nakład 79 000 egz.